

et Sted, hvor den aldrig burde have ligget, og hvor man nu skal sætte den i Forbindelse med den den Gang allerede næsten opførte Personbanegaard. De uheldige Ting, der derved ere skete, kan man ikke bebrejde de to Etaters Ledelse hver for sig, man maa virkelig rette Bebrejdelsen mod de paa-gældende Ministre.

Jeg skal saa tillade mig at rette nogle Udtalelser til den højtærede Forsvarsminister. Det er mig ganske ufatteligt, hvad der fra den højtærede Forsvarsministers Side har været at paaanke overfor Oberst Ramming i Odense. Den højtærede Minister sammenstillede i sin Tale forleden det i Odense passerede med det, der skete i Nyborg i sin Tid. Men denne Sammenstilling er ganske vildledende. Den højtærede Minister oplæste for os, hvad der i sin Tid blev kundgjort for 2den Generalkommando i Anledning af Nyborgaffæren. Men det er umuligt for den højtærede Minister — og han har da heller ikke forsøgt derpaa — at paaavise, at Oberst Ramming har handlet imod, hvad der saaledes er kundgjort for 2den Generalkommando. Obersten har, efter hvad den højtærede Minister har oplyst, indenfor Kasernens Mure truffet Foranstaltninger til, at der af Militæret hurtigt kunde blive ydet Politiet Assistance til at genoprette Ro og Orden, dersom Politiet begærede en saadan Assistance. Det er ikke rigtigt, hvad den højtærede Minister udtalte, at Obersten er optraadt som Politimand. Det er ikke rigtigt, at han har villet give sig til paa egen Haand at opretholde Ordenen, saaledes som det skete i Nyborg. Hvis Politiet havde begæret Militærets Assistance, og hvis denne var bleven ydet for sent, fordi ingen havde skænket en saadan Mulighed en Tanke — ja, saa skulde vi have hørt Bebrejdelser mod den paagældende Kommandant for, at han ikke var sin Plads voksen. Obersten har kun gjort sin Pligt, og han har ikke paa nogen Maade overskredet sin Kompetence, og han har ikke det, er der intet ved hans Adfærd at laste. Det er sløvende og for Disciplinen nedbrydende, naar Paapasselighed og Aarvaagenhed skal lønnes med Bebrejdelser. Lige saa rigtigt som det var, at der i sin Tid skete Paatale fra Ministeriets Side overfor det i Nyborg passerede, lige saa malplaceret er det, at der sker Paatale af det i Odense passerede, efter hvad der her er oplyst.

Dernæst er der Fredericia-Sagen, som jeg strejfedes i min første Tale, men som jeg nu efter Ministerens Udtalelser, og efter

hvad der senere er sket, vil vende tilbage til. Da jeg i sin Tid i Forsvarskommissionens Betænkning læste, at det store Flertal i Kommissionen, deriblandt ogsaa den nuværende Forsvarsminister, havde opgivet Fredericia som Garnisonsby, gjorde det mig selvfølgelig ondt for denne Stad, hvortil der knytter sig de smukke Minder, som vi alle kende, denne Stad, som har en fortræffelig Befolkning, og hvor der har bestaaet et udmærket godt Forhold mellem Befolkningen og de der indkvarterede Soldater. Og jeg antager, at en saadan Følelse næres af de allerfleste Danske. For Nødvendigheden maa man imidlertid bøje sig. De Momenter, der nu anføres for, at Fredericia kan beholde sin Garnison, have hele Tiden været til Stede — der er ikke kommet et eneste nyt Moment til —, og disse Momenter have selvfølgelig hele Tiden spillet ind ved de Overvejelser, der have fundet Sted. Ikke desto mindre har den ene civile Forsvarsminister efter den anden i Overensstemmelse med Kommissionens Flertal erklæret, at Garnisonen maatte bort fra Fredericia, og de have heri haft hele Sagkundskaben paa deres Side. At Sagkundskaben nu er skudt til Side, og at Ministeren har omstødt de tidligere ministerielle Afgørelser, maa i højeste Grad beklages, og særlig maa det beklages, at netop den nuværende Forsvarsminister har gjort dette Skridt.

Vi maa nu ikke blande Spørgsmaalet om Fredericia Garnisonsforhold saaledes sammen med Sagen General Arendrup, at vi ikke kunne holde dem ude fra hinanden. Det er selvfølgelig uheldigt, at en General har betegnet en Foranstaltning, der er truffen paa fuldt lovmæssig Maade, som uforstaaelig og meningsløs. Men derfor kan man dog ikke glemme, at Foranstaltningen i sig selv er meningsløs.

Er da denne Foranstaltning meningsløs? Her forlanger jeg ikke, at den højtærede Minister skal acceptere nogen andens Opfattelse, heller ikke den Opfattelse, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har gjort gældende. Nej, det er den højtærede Minister selv, der har ført Beviset for Meningsløsheden. Naar man i December 1910 har skrevet under paa, at det er uundgaaelig nødvendigt, at Fredericia Garnison ophæves, og man saa derefter beslutter, at Fredericia skal beholde sin Garnison, ere vi ude i det meningsløse. Vil den højtærede Minister ikke selv indrømme det? Er det ikke meningsløst, at Fredericia beholder sin Garnison, saa er det da meningsløst, at det er uundgaaelig nødvendigt, at den mister den.